

Himlőjárvány fenyegette a várost.

(Saját tudósítónktól.) Néhány héttel ezelőtt arról kezdtek suttogni, hogy Szegeden hólyagos himlőjárvány lépett fel és meg lehetős mértékben szedi áldozatait. Akkor utána jártunk a dolognak és meggyőződünk róla, hogy csak három eset fordult elő, amellyel azonban a járványos betegség — úgy látszott — be is szüntette szereplését. A himlőmegbetegedések az ujszegedi gyermekmenhelyen történtek, ahova behurcolták a betegséget. Mikor már úgy látszott, hogy nincs baj és a járvány nem fenyeget többé, új megbetegedések történtek, de most már sokkal nagyobb méretek-ről volt szó és halálesetokról is hallottunk.

Ezek a hírek, bár tulzottak voltak, részben mégis igazaknak bizonyultak. Ma már nincs semmi baj, mert a városban csak egy megbetegedés történt, az ujszegedi gyermekmenhely pedig már annyira megtisztult a bajtól, hogy esütörtökön fel is oldják a zár alól. Hogy a baj miként került Szegedre, azt nem sikerült eddig megállapítani. A gyermekmenhelyiekkel együtt összesen nyolc megbetegedés történt Szegeden, ezek közül három halállal végződött. Két haláleset történt a gyermekmenhelyen, egy pedig az egyik katonai kórházban, ezenkívül két beteget ápolnak még a járványkórházban. Április 22. óta újabb megbetegedés nem történt.

Megkérdeztük dr. Wolff Ferenc tiszti főorvost, aki a következőket mondta:

— Először három valódi himlő-eset bizonyult be a gyermekmenhelyen és mind a három gyógyult. Ezután még két eset történt, két gyermekdajka betegedett meg s két eset halállal végződött. Természetesen amint az első esetet megállapítottuk, azonnal a legszélesebb körű óvintézkedések történtek s a gyermekmenhelyet lezártuk. Ma már azonban ott sincs baj s az intézet felszabadul a zár alól. A városban csak egy eset történt. A Gál-utcában betegedett meg valaki s ez a betegség még most sem folyt le, de itt is lefoglunk idejében a bajt, úgy, hogy innen tovább nem terjedhet. Végül két katona betegedett meg. A legutolsó megbetegedést április 22-én jelentették be.

Dr. Turcsányi Imrével, a gyermekmenhely igazgató-főorvosával is beszélünk, aki elmondta, hogy a betegséget először április 18-án fedezte föl. Az ujszegedi menhelyre az ország minden részéből hoznak gyermekeket és nem lehet pontosan megállapítani, hogy miképp hurcolták oda a betegséget. Ma már nincs baj, az intézet zár alatt volt, a lapangási idő elmúlt és ezalatt újabb megbetegedés nem történt. A menhely már esütörtökön felszabadul a zár alól.

Minthogy hír volt róla, hogy az Árpád-otthonban is történt megbetegedés, kérdést intéztünk ez irányban dr. Orkonyi Ede kuriai bírónak, a fiatakorúak felügyelő hatóságának elnökéhez, akitől a következő megnyugtató és a hírekre cáfoló választ kaptuk:

— Az Árpád-otthonban, hála Isten, egyetlen megbetegedés sem történt. Mikor hallottam, hogy az ujszegedi gyermekmenhelyen himlő van, azonnal lezártam az Árpád-otthont. Így kikerültük a bajt. Nem volt egyetlen betegünk sem.

A Szegeden történt megbetegedések a hólyagos himlő (variola) esetei voltak. Ez a betegség a legragályosabb valamennyi között.

Legutóbb a múlt esztendőben lépett föl Felsőtanyán. Mikor a beteget a járványkórházba szállították, egy gyermek is ólálkodott a kocs körül. Ez is megkapta a veszedelmes bajt. Természetesen a lovakat hajtó kocsis sem szabadulhatott tőle, majd rövidesen a tanya több pontján történtek himlő-megbetegedések. Sikerült megállapítani, hogy valamennyi megbetegedés ettől az egytől származott. Akkor is a legszigorubb óvintézkedésekkel tudták elejét venni a már-már egyre jobban terjedő bajnak. E szigorú intézkedések közé tartozott az is, hogy Felsőtanyán akkoriban huszezernél több embert oltottak be himlő ellen egy hét leforgása alatt.

HIREK

OOOO

Weiner Miksa Mikszáth-képe.

Dr. Cicatricis Lajos főispán védnöksége alatt pünkösdkor megnyíló műipari kiállításnak egy igen érdekes irodalmi vonatkozású tárgya is lesz. Egy arckép, mely Mikszáth Kálmánt az ország elhunyt illusztris íróját abból az időből ábrázolja, amikor Szegeden hírlapíróskodott.

Szegedi riporterkesedése idején már kezdtek sasszárnyai nőni, az irodalom barátai már látták, hogy a kis tömzsi Mikszáthból hamarosan nagy ember lesz. Ezért már akkor valószínűsítős „udvara” volt. Egy-kettőre „Mikszáth-asztal” alakult a régi Hungária-szálloda (az Iskola-utcai öreg gimnázium mellett) éttermében, ahol naponként, különösen estiumunka után, összejöttek az akkori nagyfejú bohémek, írók, színészek, festők s többen a közélet szereplői közül.

Élt akkoriban Szegeden egy Lippai Bertalan nevű piktör, akit dilettáns-festőnek tartottak az ösmerősei de azért őnála is, észrevették a magasbavágyó sasszárnyak növekedéskollait. Egyszer bemutatott a Mikszáth-asztalnál egy képet. Egy női arcképet. A legfényesebb kritika volt reá az, hogy nem szólt senki, csak csodálkozott.

— Szép — jegyezte meg később Mikszáth.

— Valóban szép — mondták rá a többiek is a Mester megjegyzése után.

Hát szép is volt, gyönyörű perszóna. A színház „tündére”. Makó Lajos naivája.

— No kedves barátom — mondta később Mikszáth — ha maga ilyen szép képet tud festeni, akkor nagából nagy ember lesz, még a római pápát is le fogja pingálni. Lippai kapott a dicséreten, szaván fogta Mikszáthot:

— Ha ilyen karriert jósol nekem Kálmán bátyám, hát kérem, alapozza is meg. Engedje meg, hogy lefesthessem Önt. Az írófejedelem lapos mosolylyal fogadta az ajánlatot. Felhuzta, szokása szerint, a jobb vállát, a virsziniát kivette a szájából és nagy nyugalommal válaszolt:

— Egy feltétel alatt!

— Kérem.

— Ha a kép nem kerül nyilvánosságra. Nem szeretek üveg alá kerülni.

Csodálkoztak az emberek. Mikszáth megnyugtatta őket:

— Az író nem szükséges lepingálni. Az író arcképének a műveiben kell megülni. Ha

nincs meg, akkor nem érdemli meg, hogy piktör lepingálja.

Pár hét telt ezután, a kép elkészült. Lippai bejelentette a társaságnak:

— Kész van csak még karika kell a rá-mára.

— Rá kell akasztani, — jegyezte meg valaki — aztán mad leleplezzük.

— Nem lehet — rázta a kezét Mikszáth.

Nem is jutott a kép soha nyilvánosságra. Elfeledkezett róla a társaság is, Lippai Bertalanról is elfeledkeztek, mert ő is itthagya, nemsokára szűkebb hazáját: Szegedet...

Esztendők múlva, mikor már Mikszáth Kálmán is budapesti nagyságos ur lett és a Pesti Hírlap-nak írogatta fényes karcolatait. A t. Házból meglátogatta a nagy író *Weiner Miksa*, a kereskedelmi és iparkamara fáradhatatlan, munkás alelnöke. Régi barátság fűzte őket össze. Mikszáth jóformán minden napos vendég volt a városi bérház első emeleti híres legénylakáson, Weiner Miksánál, aki nagyrabecsülésből igazi mecénása volt neki.

Megölelte Mikszáth Weiner Miksát, mikor meglátogatta esküteri lakásán.

— No esakhogy egyszer már te is kíváncsi voltál rám... Hej Miksa, Miksa sosem felejtem el a barátságodat... Nézd-e anyjukom — vitte nagy diadallal Weiner Miksát a felesége elé — ez az ur volt a legjobb barátaim egyike Szegeden.

Örülök — mosolygott Mikszáthné — és mégis olyan ritkán méltóztatik bennünket felkeresni.

Azután meleg baráti beszélgetés folyt le tovább egy órahosszanál. Mikor el akart jönni, Mikszáth a dolgozó szobájában egy képre mutatott:

— Nézd-e Miksa, ez még szegedi szerzemény. Lippai lepett meg vele... Emlékszel-e még rá?

— Hogyne. Emlékszem hát.

— Tudod-e mi lett belőle?

— Nos?

— A vatikánban él Rómában. A pápát is lefestette... Mosolyogva tette hozzá Mikszáth: Megjósoltam!

— Gyönyörű kép — jegyezte meg Weiner Miksa — Sokért nem adnám, ha az enyém lenne.

— Tetszik önnek? — Kérdezte Mikszáthné.

— Nagyon tetszik... Sok kedves és kellemes emléket ébreszt fel bennem.

— Nohát fogadja el tőlem emlékül... Ön ugyis olyan jó barátja volt a férjemnek... Mit szólsz hozzá Kálmán?

Az írófejedelem elérzékenyedett és válasz helyett szeliden megcsókolta a feleségét...

Igy került a kép ismét Szegedre Weiner Miksa birtokába, aki azóta kegyelettel őrizi a becses fotografiát: az ifjú Mikszáthot, melyre ma is sokan kellemesen, kedvesen emlékeznek vissza.

Az érdekes festménynek ez lesz az első nyilvános szereplése. Sajnos, a régi emberek közül már kevesen nézik meg, mert azóta sok meleg baráti szív elcsöndesedett, kik a város rekonstrukciójának mozgalmas korszakában sok szép napot eltöltöttek egymás között szeretetben, barátságban...

—y.